

Depinde de ceea ce ești și nu de ceea ce spui

Versete călăuzitoare: Efeseni 5.8; Matei 6.22,23

Efeseni 5.8: Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum [sunteți] lumină în Domnul.

Matei 6.22,23: Lumina trupului este ochiul; deci, dacă ochiul tău este curat [sau: simplu], tot trupul tău va fi plin de lumină; dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric.

Este un mare har de la Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos, că fiecare din noi poate fi o lumină în lumea în care noi odinioară eram întuneric și în care am contribuit la întuneric: „Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum [sunteți] lumină în Domnul” (Efeseni 5.8). Făcând excepție de faptul că luminătorul [sfeșnicul], care reprezintă lumina totalității (Apocalipsa 2.5), a fost luat, noi avem voie să fim totuși lumină. Acum, când luminătorul [sfeșnicul] nu mai este, responsabilitatea noastră personală față de harul, pe care ni l-a dăruit Domnul, este cu atât mai mare.

Lumina posedă însușirea deosebită, că ea lasă să apară totul în caracterul lui adevărat potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Când deci este vorba de lumină, atunci trebuie să începem mai întâi la noi înșine. „Dacă ochiul tău este curat [sau: simplu]”, aceasta înseamnă îndreptat spre Hristos, așa că Hristos este subiectul preocupărilor tale, „tot trupul tău va fi plin de lumină.” Noi apărem, fiecare personal, într-o cu totul altă lumină. Nu depinde de ceea ce spunem, ci de ceea ce suntem. Unul, care a primit lumină de la Dumnezeu, experimentează treptat cât de puțin a privit el toate în aceeași lumină divină. În timp ce el umblă în lumină, el trebuie acum să condamne unele lucruri, pe care în trecut le-a trecut cu vederea.

Primul efect practic al luminii, așa cum vedem în Ioan 9, constă în aceea că noi ne eliberăm de noțiunile omenești referitoare la Dumnezeu. Numai în domeniul luminii ne bucurăm de Domnul Însuși ca sursă a luminii (Ioan 9.35-38). Lumina ne aduce în primul rând în legătură cu Dumnezeu și ne arată cum putem să-I fim plăcuți. Noi trebuie să învățăm că toate legăturile religioase, care nu sunt în Duhul, nu sunt plăcute lui Dumnezeu și nu sunt în concordanță cu lumina. Despărțirea de tot ceea ce în relația noastră cu El nu corespunde gândurilor Sale caracterizează primul efect al luminii, și cu siguranță acesta se va vedea în relațiile noastre pământești și familiare. Atunci ne vom ține departe de ceea ce odinioară părea inofensiv și permis. Dar cu cât înțelegem mai mult poziția în care ne aflăm, cu atât mai profund este sentimentul responsabilității noastre de a ține cu tărie la caracterul deosebit al acestui har mare de care avem parte. Ca să facem aceasta în dependență de Domnul, noi suntem încurajați de El, pentru ca noi nu numai să corespundem gândurilor lui Dumnezeu referitoare la locul nostru în Adunare, ci și să-I fim plăcuți în cele pământești. Numai în măsura în care noi suntem credincioși în cele pământești vom putea să influențăm pe semenii noștri.

Este remarcabil cum cineva, care caută lumina, se simte atras spre acela care posedă lumina. Însă cu cât mai mult el se simte atras spre cel care posedă lumina, cu atât mai mult el îl verifică mai detaliat, ca să vadă dacă el cu adevărat acționează și umblă corespunzător luminii sale. Când cu mulți ani în urmă am ținut o prelegere despre Faptele apostolilor 16, un prieten bun mi-a zis: „Prelegerea ta a fost plăcută, însă cineva a spus că ar dori cu plăcere să știe ce fel de om ești tu în casa ta.”

În al treilea rând doresc să vorbesc aici despre slujitor. Dacă un slujitor cedează în vreun fel înclinațiilor stricate ale lumii acesteia, prin aceasta el strică lumina și distruge cu propriile mâini influența lui ca slujitor, deoarece el are „o parte întunecată”. Probabil îl împiedică numai o înclinare naturală, nebiruită, ca să fie expresia luminii. Această parte întunecată este cu adevărat o piatră de încercare pentru fiecare credincios și nu se lasă înlăturată prin aceea că te preocupi cu tine însuși, sau cu alte cuvinte te preocupi cu omul vechi. Aceasta ar dovedi numai necunoaștere cu privire la adevărurile de bază ale lucrării lui Hristos. Cum pot să mă preocup cu ceea ce a fost îndepărtat dinaintea ochilor lui Dumnezeu? Partea întunecată, roada acțiunii cărnii, cu siguranță nu este îndepărtată prin această preocupare, ci mai degrabă prin semănatul în Duhul (Galateni 6.8). Noi toți știm ce înseamnă să semeni pentru carne. Semănatul se face în așteptarea unei recolte bune. Oamenii, care doresc lumina, o vor căuta mereu, și acolo unde este lumină va fi și despărțirea, care începe cu Dumnezeu. Am auzit un predicator spunând că noii convertiți nu rămân mai mult de un an sau doi în comunitatea lui. Ei merg, așa povestea el, în altă parte, ca să găsească mai multă lumină. Domnului Îi place să dăruiască lumina. Ea este aici, și acela care știe s-o prețuiască, o primește; el ar putea fi un necunoscut și unul modest.

Un slujitor al Domnului, care a primit cu adevărat lumină de la El, va fi caracterizat în mod deosebit prin aceea că el insistă la adevărul pozitiv. El nu pune numai accent mare pe faptul că omul vechi a fost îndepărtat dinaintea lui Dumnezeu, ci el accentuează și adevărul referitor la primirea noastră la Dumnezeu, de care noi ne bucurăm deja acum prin Duhul. Noi suntem în Hristos în stare prin Duhul să savurăm această primire, așa cum vedem în parabola despre fiul risipitor.

Să ne gândim că mai mult contează ce *este* un slujitor decât ceea ce *spune* el; căci dacă este ceva întunecos la el, aceasta va face slujirea lui să fie lipsită de putere și lui personal îi va produce pagubă. El nu are voie să aibă „părți întunecate”. Cuvintele unui slujitor pot influența pe alții numai în măsura în care ele au avut influență asupra lui însuși. Viața lui trebuie să dea mărturie înaintea tuturor despre adevărul pe care el îl propovăduiește. De asemenea el trebuie să țină minte că aceia care s-au convertit prin el au primit o oarecare amprentă de la tatăl lor spiritual. S-ar putea să fi capabil să expui adevărul, deoarece l-ai studiat; dar cine este stăpânit de adevărul însuși, îl prezintă viu. De asemenea, cine se împotrivesc luminii și o respinge, împotrivirea este cea mai mare acolo unde lumina este cea mai necesară; pentru că „cine face răul, urăște lumina”.

Totuși probabil cineva poate simula că posedă lumina, unde de fapt ea lipsește. Însă pe unul ca acesta nu-l poți muștra prin aceea că i te împotrivesci, ci prin aceea că îi dovedești din

Scriptură în ce constă de fapt lumina; aceasta îl va determina mult mai degrabă să recunoască rătăcirea lui. În felul acesta l-a convins Abel pe fratele lui Cain.

Este ușor să spui cuiva: ești greșit; dar este mult mai important să se arate ce este corect; și noi nu putem dovedi aceasta, dacă noi înșine nu suntem lumină. Să ne bucurăm că Domnul este lumina, și dacă noi iubim pe frați, atunci vom umbla în lumină și în noi nu este nici un prilej de poticnire (1 Ioan 2.10). Noi trebuie să fim așa cum au fost fiii lui Isahar, „care știau să deosebească timpurile, ca să știe ce trebuia să facă Israel” (1 Cronici 2.32). „Cărarea celor drepti este ca lumina zorilor strălucitoare, care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină” (Proverbe 4.18).